

melsen imidlertid kun mindre Betydning, idet fremtidig kun ydet Kommunehjælp eller Fattighjælp til Underhold og Husleje samt Invalidereenteforskud efter Folkeforsikringslovens § 58 og „mellemliggende Kontingenthjælp“ kan kræves refunderet fra en anden Kommune, hvortil kommer eventuelle sjældnere Refusionskrav — omfattende enhver Art af særlig ydet Hjælp — efter § 60, Nr. 1 og Nr. 3 (fremtidig Nr. 2).

Udvalgets Ændringsforslag lyder herefter saaledes:

§ 62, Stk. 1, affattes saaledes: „Den ved § 60, Nr. 1 og 2, hjemlede Ret til at kræve Refusion fra en anden Kommune for den Opholdskommunen paahvilende Andel af Udgifterne omfatter enhver Art af lovlig ydet Hjælp, der i Henhold til § 58 overhovedet kan være Genstand for Refusion.

§ 62, Stk. 2, *ophæves* og i Stedet sættes: „Krav paa Refusion i Medfør af § 60, Nr. 3, omfatter lovlig ydet Hjælp af de i Bestemmelsen nævnte Arter samt Hjælp i Henhold til § 284 til Udredelse af Medlemskontingenter, der udbetales inden Udbetalingen af en af de i § 60, Nr. 3, nævnte Arter af Hjælp — forudsat at denne Hjælp kan kræves refunderet fra en tidligere Opholdskommune i Henhold til sidstnævnte Lovbestemmelse — eller inden 4 Maaneder efter Udbetalingen i samme Kommune af saadan Hjælp“.

Ad 5. Spørgsmaalet om, hvorvidt Forsorgslovens § 298 bør ændres saaledes, at Straffevirkningen af al ulovlig ydet Rejsehjælp ikke gøres afhængig af, at der i Tilflytningskommunen ydes paagældende trængende Kommunehjælp, at ikke blot den Rejsehjælp, der afholdes som Kommunehjælp, efter Omstændighederne kan medføre Straffevirkning, men at ogsaa Særhjælp eller Invalidereenteforskud, der ydes som Rejsehjælp, kan faa den nævnte Virkning, samt at al Hjælp i den tilflyttede Kommune skal refunderes fuldt ud.

Det til Grund for Udvalgets Behandling af Spørgsmaalet liggende Ændringsforslag er motiveret med, at det synes urimeligt, at Straffevirkningen af „ulovlig Flyttehjælp“ gøres afhængig af, om der i Tilflytningskommunen ydes Kommunehjælp, medens der, naar der alene ydes en anden Art Hjælp, ikke haves Krav paa fuld Refusion. Ydes der saaledes saavel Kommunehjælp som Særhjælp (eller Fattighjælp), kan der kræves fuld Refusion for Kommunehjælpen, men kun $\frac{3}{10}$ af Særhjælpen (eller Fattighjælpen). Det anføres endvidere, at det ligeledes synes urimeligt, at kun den Rejsehjælp, der afholdes som Kommunehjælp, medfører Straffevirkning, idet ogsaa Særhjælp eller Invalidereenteforskud, der ydes som Rejsehjælp, bør have denne Virkning.

Det omhandlede Ændringsforslag, hvortil endelig er anført, at Ændringen af § 298, Stk. 1, kun tilsigter en klarere Udtryksform, er saalydende:

Stk. 1. Ingen kan faa tilstaaet Rejsehjælp, medmindre det sociale Udvalg har overbevist sig om, at der paa det Sted, hvortil han ønsker at rejse, er sikret ham Arbejde af mere vedvarende Art, eller at hans Ægtefælle eller Børn under 18 Aar i Forvejen har fast Bopæl i vedkommende Kommune, og at Forholdet mellem ham og dem ikke er afbrudt.

Stk. 2. Uforandret.

Stk. 3. Ydes der Rejsehjælp, uden at Betingelserne herfor efter Stk. 1 er til Stede, er den Kommune, hvorfra Hjælpen er ydet, forpligtet til fuldt ud at refundere og selv at bære Udgifterne ved Hjælp, som derefter maa ydes vedkommende i andre Kommuner, jfr. herved Reglerne i §§ 60—63.

Stk. 4. Uforandret.

Med Hensyn til § 298, Stk. 1, skal Udvalget først bemærke, at man kan være enig i Slettelsen af Ordet „Forsørger“ allerede under Hensyn til, at dette Udtryk lige